

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 65

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἑβδοματικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα κατ' ἐξαμηνίαν διὰ τὸ Ἑξωστρικὸν Φραγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος
Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος κἀποθὲν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 44 Ἀπριλίου 1876.

Οἱ Γάλλοι ἔχουσι παροιμίαν «Faire de nécessité vertu». Πρὸς ταύτην ἰσοδυναμεῖ ἀκριβῶς ἡ ἀρχαία «Ὅμι-
φракές εἰσιν» καὶ ἡ ἡμετέρα δημώδης «Ὅσα δὲν γθάνει
ἢ ἄλωποῦ τὰ κάμνει κρεμαστάρια».

Τὴν συμφωνίαν ταύτην τῆς ξένης, τῆς ἀρχαίας καὶ
τῆς νεοελληνικῆς σοφίας τῶν ἐθνῶν παρεθέσαμεν ὡς τὸ
κάλλιστον σχόλιον τῆς ἐγκυκλίου ἣν τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἑσωτερικῶν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ κράτους,
ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἀλ-
λοδαπήν.

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ τούτῳ ἐγγράφῳ, ἡ Α. Ἑξουχότης
δ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ πρῶτον ὑπέρμαχος τοῦ
Πυρὸς καὶ τοῦ Σιδήρου μακαρίζει τὴν Ἑλλάδα διότι ἔ-
γεινεν «ἡ ὑπηρετικὴ τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω». Κατωτέρω
δὲ δ ἐγκυκλιολογὸς κολακεύεται ὅτι «διὰ τῆς ὑ-
πηρεσίας ταύτης ἡ Ἑλλὰς βαδίζει ἀπροσκόπτως

»πρὸς τὰν προορισμὸν αὐτῆς, ἡ δὲ σημασία τῆς ἐν
»τῇ Ἀνατολῇ καλῶς ἐγνώσθη καὶ σπουδαίως ἐξετι-
»μήθη».

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι βεβαίως εὐχάριστα· πάντες δὲ δι-
καιοῦμεθα ἐκ τούτων νὰ περιμένωμεν ἀνυπομόνως τὴν
προσεχῇ σύνοδον τῆς Βουλῆς, ἵνα ἴδωμεν καταθετόμενα
τὰ διπλωματικά ἐγγράφα, τὰ πιστοποιούντα τὴν σημα-
σίαν ἣν, χάρις εἰς τὴν ἔμφορα κουμουνοδούρειον πολιτικὴν,
ἀπεκτέσαμεν αἴφνης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ τὸ βαξίσιον δι'
οὗ ἡ Εὐρώπη προτίθεται νὰ φιλοδώρησιν τὴν ὑπηρετικὴν
τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω.

Ἡ ἀνυπόμονος αὕτη ἡμῶν προσδοκία τιμᾷ τὸν κ. Πρω-
θυπουργόν, ἀποδεικνύουσα αὐτῷ ὅτι κατ' οὐδένα τρό-
πον στέργομεν νὰ θεωρήσωμεν τὰς φράσεις καὶ τὴν ἐγκυ-
κλίον του ὡς φύλλον χάρτου μὴ περιτυλίссον ἐμπόρευμα
κάνεν, ἢ ὡς ἀπλοὺν κάλυμμα ἀρμύζον εἰς τὰς κεφαλὰς
τοῦ συνεταίρου του κ. Πλατὺ ἢ τοῦ φίλου του κ. Φρεα-
ρίτου.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ πολὺ τοῦ κοινοῦ δὲν ἀπκρ-
τίζεται ἐκ φιλολόγων ἐντριβῶν εἰς τὰς συνωνυμικάς
μελέτας, ἠθέλαμεν τὰ μέγιστα εὐγνωμονεῖ τῷ κ. συν-
τάκτῃ τῆς ἐγκυκλίου, ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ σαφηνίσῃ ἡμῖν
ποία ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν λέξεων Σημασία καὶ
Ἀξία. Διότι τὸ ὑπουργικὸν ἐγγράφον ἀφ' ἑνὸς μὲν πλη-
ροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ἡ Σημασία τῆς Ἑλλάδος καλῶς ἐ-
γνώσθη καὶ σπουδαίως ἐξετιμήθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ πε-
ριορίζεται εὐθὺς ἔπειτα εἰς τὴν ἀπλὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ
»Ἀξία αὐτῆς θέλει ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ἀναγνωρισθῇ». Ἐπὶ
τοῦ παρόντος λοιπὸν φαίνεται ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀνα-
γνωρίζουσι μὲν τὴν σημασίαν, ἀλλὰ παραγνωρίζουσι τὴν
ἀξίαν ἡμῶν.

Κατωτέρω εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ φράσιν τινα,
ἣτις ἂν δὲν εἶναι συνθηματικὴ, φαίνεται ἀποτεινομένη

εἰς Οἰδίποδας μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Νο-
μάρχας τοῦ Κράτους. «Ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις προά-
γει τὰς ἀρμονικὰς σχέσεις, πληροῦσα τοὺς ὅρους
τῆς δικαιοσύνης, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἐμποδῶνται.» Καί-
τοι ἐνεκύψαμεν, νέοι ὄντες, εἰς τὰ θεωρήματα τῆς ἐγ-
λείου μεταφυσικῆς, τὴν Ἑρμῆα τοῦ Πλωτίνου, τὰς
Ἑκστάσεις τῆς Ἀγίας Θηρεσίας καὶ ἄλλα δυσκατά-
ληπτα πράγματα, ἐν τούτοις μετὰ πάσης ταπεινότη-
τος ὁμολογοῦμεν ὅτι, ἂν εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἤμεθα
νομάρχαι, ἠθέλαμεν εὐρεθῆ εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν.
Ἀλλ' ὁ συντάκτης τῆς ἐγκυκλίου ἠθέλησε, φαίνεται, νὰ
συμμορφωθῇ πρὸς τὸ παράγγελμα τοῦ Ταλεῦράνδου,
καθ' ὃν «ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ ἵνα
ἐκφράζῃ, ἀλλ' ἵνα ἀποκρίπῃ τὸν λόγισμὸν του».

Ἀλλ' ἀφίνοντες τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ὕψη, ἅτινα προ-
ξενοῦσιν ἡμῖν ζάλην, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν σαφῆ καὶ
εὐληπτον σοφίαν τῶν ἐθνῶν καὶ τοῦτο παρατηροῦμεν,
ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅτε ἦσαν τῷ ὄντι ὁραφαὶ αἱ στα-
φυλαί, ἡ Ἑλλάς ποδηγετούμενη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κουμου-
δούρου, διὰ πυρὸς καὶ αἰθέρου καὶ αἵματος καὶ χρυσοῦ
ἐζήτει νὰ κόψῃ αὐτὰς· σήμερον δὲ, ὅτε κρέμανται ὠ-
ριμοὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς, ὀνομάζει αὐτὰς ὁμοφα-
κας καὶ γίνεται ὑπηρετικὴ τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω
ἐκφράζουσα ταπεινῶς δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τὴν ἐλπί-
δα ὅτι θέλει λάβει βασιλείαν διὰ τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν.

Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶναι ὅτι κάμνει καλὰ.

Θ.

Διερχόμενος χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον διὰ τῆς ὁδοῦ
Σταδίου, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἔρρεον διὰ τῶν πεζοβρω-
μίων δυσώδεις ποταμοὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: «Τῶν ὁμο-
γενῶν ἡ πρόνοια διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀπογόνους εἶναι
ὄντως θαυμαστή. Ὁ μακαρίτης Σίνας ἱδρυσεν ὑπὲρ αὐ-
τῶν Ἀκαδημίαν, ὁ Βαρβάκης Πολυτεχνεῖον, ὁ Ζάπας
Ὀλυμπιεῖον, ὁ κ. Βουτσινᾶς ποιητικὸν καὶ ὁ κ. Νεγρε-
πῶντες θεολογικὸν ἀγῶνα· ἀλλ' ἀφοῦ τόσα ἐδόθησαν πε-
ριττὰ δὲν θέλει εὐρεθῆ ὁμογενὴς τις ψυχὴ νὰ φροντίσῃ
καὶ περὶ τῆς παρούσης γενεᾶς παρέχων αὐτῇ ἀναγκαῖα ;

Γνωστὸν εἶναι ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν συναξα-
ρίων τίνι τῶν οἱ κραταιοὶ καὶ πολυτάλαντοι βασιλεῖς
Ἀρταξέρξης καὶ Θεόφιλος, θέλοντες νὰ νυμφευθῶσι, συνή-
θροισαν ἐκ πάσης γωνίας τοῦ βασιλείου τῶν τὰς καλλι-
στας παρθένους, ἵνα ἐκλέξωσι μετὰξὺ αὐτῶν. Ἐκτοτε ὅ-
μως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὅλως διόλου. Τὸ κρά-

τος καὶ τὰ τάλαντα ἔχουσιν ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν αἱ νύμφαι,
καὶ πρὸ τούτων παρελαύνει σήμερον τὸ ἐσπέρας ἡ ἀγέλη
τῶν αὐτοχθόνων γαμβρῶν ἐκτιθεμένη εἰς πλειστηριασμὸν
μειοδοσίας.

Καθ' ὃ λέγεται ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος προ-
τιμᾷ νὰ μὴ ὑπάρχῃ παρ' αὐτῇ Βασιλικὸς ἐπίτροπος· πρὸς
τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην συμμορφούμενος ὁ κ. Πρωθυπου-
ρὸς διώρισε τοιοῦτον τὰν κ. Στεφανόπουλον.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δυσαρεσθηθεῖσα διότι ἡ κυβέρνησις συ-
νέστησεν ἐπιτροπὰς, ἵνα γνωμαδοτήσῃ περὶ τῆς μελλού-
σης τύχης τῶν σιμωνιακῶν Ἐπισκόπων, ἐρωτᾷ διὰ τινος
τῶν φίλων τῆς ἐφημερίδων τὸν ἀρμόδιον Ἰπουργὸν, ἂν
θεωρῇ τοὺς ἀπαρτίζοντας αὐτὴν ἀρχιερεῖς ἐνλοσχίστας.
Ἡμεῖς, καίτοι σεβόμενοι καὶ ἐκτιμῶντες τοὺς ἀγιωτάτους
Συνοδικοὺς, νομίζομεν ὅμως ὅτι καὶ οὗτοι δὲν πρέπει νὰ
ἀποτείνωσιν ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶναι
πολὺ δύσκολος ἡ εὐσχημος ἀπάντησις.

Ζητήσαντες νὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐριδος τοῦ κ.
φαλαγγάρχου πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν ἠκούσαμεν τὸ ἑξῆς. Ὁ
ἀξιοτίμος κ. Φρεαρίτης ἀπῆται νὰ μεταβληθῇ τὸ χρῶμα
τοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ πύλου τῆς φαλαγγιτικῆς στολῆς
ἀπὸ ἐρυθροῦ εἰς κυανοῦν, ὥς μᾶλλον ἀρμόζοντος εἰς τὴν
ξανθὴν αὐτοῦ κόμην, ὃ δὲ κ. Πρύτανις ἀντέλεγεν, καὶ
εὐλόγως νομίζομεν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὑποβληθῶσιν πτωχοὶ
φοιτηταὶ εἰς νέας δαπάνας, εὐκολώτερον ἦτο νὰ ἀλλά-
ξῃ τὸ χρῶμα τῆς κόμης τοῦ ὁ κ. φαλαγγάρχης. Ἐκ τού-
του ἡ παραίτησις.

Γνωρίζοντες πόσον ἀγαπᾷ ὁ ἀξιοτίμος κ. Πρωθυπου-
ρὸς νὰ δημιουργῇ θέσεις πρὸς ζωτροφίαν τῶν φίλων του,
νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν αὐτῷ ἐκδούλευσιν ὑποδει-
κνύοντες τοιαύτας. Ἐνῶ περιερχόμεθα χθὲς τὴν συνοι-
κίαν Ῥαγκαβᾶ οἱ πόδες καὶ ἡ ὄσφρησις ἡμῶν προσέκρου-
σαν κατὰ τοῦ λειψάνου τριῶν γαλῶν, δύο ὀρνίθων καὶ
ἐνὸς σκύλου. Ταῦτα νομίζομεν ἱκανὰ, ἵνα οἱ μὴ εὐράντες
θέσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὴν Ἑθν. Τράπεζαν, ἢ τοῖς δι-
καστηρίοις φίλοι τῶν συμμάχων, ὑπηρετήσῃ τὴν πα-
τρίδα διοριζόμενοι «Ἐνταφιασταὶ ζῶων».

Πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ φιλόλογοι καὶ τεχνοκρίται ἐ-
θαύμασαν πρὸ πάντων τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὡς ἔχοντας
χαρακτῆρα τοσοῦτον ἱλαρὸν καὶ φιλομειδῆ, ὥστε κατὰ
τὸν Σατωδριάνδον, «Οὐδ' αὐτὴν τοῦ θανάτου τὴν εἰ-
κόνα ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσῃσι πένθιμον καὶ σκυ-
θρωπὴν». Πρὸς τὰς κλασικὰς ταύτας ἀναμνήσεις συμμορ-
φούμενος ὁ ἀξιοτίμος κ. Σαρίπολος ἔκρινε καλὸν κατὰ
τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Ι. Δεληγιάννη νὰ ἱλαρύνῃ
τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ἐπικηδείου του, παρομοιάζων τὸν ἀ-
ποθανόντα «πρὸς καρῦδιον ἐξωθεν μὲν τραχὺ, ἐσωτε-
ρικῶς δὲ θρεπτικώτατον».

ΘΕΟΤΟΓΜΗΣ,